

HOŘÍCÍ KAPLAN

Už se vám stalo, že jste potkali člověka, jehož jméno přesně odpovídalo jeho povaze? Mně se to poštěstilo v Kroměříži, kde jsem potkal kaplana otce Karla Hořáka a můžu vám potvrdit, že

skutečně hoří. Každý, kdo se s ním setká, riskuje, že sám bude zapálen, a to láskou ke Kristu a k Panně Marii, kterou něžně oslovuje jako maminku.

Co to vlastně znamená milovat Boha? Jak to na sobě poznám?

Já jsem to asi poznal tak, že jsem cítil v srdci něco nádherného. To se nedá ani vypovědět. Najednou jsem cítil obrovský

ke svaté zpovědi, ke svatému přijímání, na mše svaté v neděli, a když to šlo, tak i ve všední den. Také chození do náboženství bylo úplně automatické. Tím vším nás moji rodiče krásně vedli k Bohu a vlastně nám ukázali cestu na Pána Ježíše. Potom k tomu hodně přispěli výborní kněží, kteří působili ve farnosti Valašské Klobúky, odkud pocházím. Každý z nich mi do života něco dal, nějak mě přitáhl k Bohu. Za jednoho kněze jsem začal ministrovat, druhý mě přivedl, abych se stal vedoucím ministrantů, a tak mně pomalu začali předávat úkoly, které mě přitahovaly blíž k Bohu. Díky nim jsem začal poznávat, jak je život s Pánem Ježíšem vlastně krásný.

Co vás přivedlo k rozhodnutí stát se knězem? Uvažoval jste také o manželství?

Já jsem měl velice rád Pána Ježíše už odmalinka, rád jsem ministroval, ohromně rád jsem od dětství chodil do kostela nejen v neděli, ale když to šlo, tak i ve všední den. Byl jsem tam prostě šťastný. V roce 1991 byl u nás po-

pokoj, štěstí, něco, co mě naplňovalo, něco krásného. Něco, co mi říkalo: „Toto bych chtěl dělat celý život. Takový bych chtěl být.“ A když jsem viděl u některých kamarádů a spolužáků, jakým životem žili, chodili do hospody, pili pivo, kouřili atd., tak jsem si říkal: „Takhle bych naopak nechtěl nikdy skončit.“ Najednou jsem cítil, že mě Pán Ježíš přitáhl svojí láskou. Obrovská radost v srdci. To je asi ono, obrovská radost v srdci, kterou jsem dostával od Pána Ježíše.

Milý otče Karle, kdy jste poprvé pocítil, že „hoříte“ láskou k Bohu?

Já si myslím, že u mě poprvé to bylo díky skvělé rodině, díky skvělým rodičům, kteří nás automaticky vedli k chození do kostela. Odmalinka jsme přistupovali ke svátostem,

staven nový kostel a přijel otec biskup Jan Graubner, aby ho vysvětil. Byl jsem tehdy asi v osmé třídě. Mši svatou jsem prožil úplně normálně a na závěr otec biskup zůstal stát, do dneška vidím jeho výraz, nic neřekl, podíval se po lidech, usmál se a řekl větu, která mě nesmírně oslovila. On řekl: „Víte, já ohromně rád světím kostely. Ale nejraději světím kněze, protože kněz i bez kostela zmůže mnoho.“ A to byl veliký impuls, který se mi nějak v srdci ozval, jako by ve mně Pán Bůh v tichosti promluvil: „Kájo, nechtěl bys

DEN VETERÁNŮ

Ahoj, každý rok v listopadu nosí lidi připnuté na oblečení vlčí máky a mluví se o vojácích. Začal jsem si toho všimnat až teď, co je to za událost?

David, 12 let

Milý Davide, vlčí máky, které lidi nosí okolo dne 11. listopadu, jsou připomínkou Dne veteránů, tedy dne, kdy si připomínáme všechny bojovníky, kteří padli ve válečných konfliktech, ale zároveň i to, že svoboda a mír, které máme, nejsou zadarmo.

Den veteránů má svůj původ v anglosaských zemích. Symboly – den 11. listopadu a vlčí máky – nebyly zvoleny čistě náhodou. Výroční den 11. listopadu byl zvolen díky ukončení I. světové války v roce 1918, které bylo stvrzeno podpisy spojeneckého maršála Ferdinanda Focha a vyslance Německého císařství Matthiase Erzbergera.

být jednou knězem? Nechtěl bys jednou do semináře?“ Samozřejmě, že jsem se tomu nejprve totálně bránil. Říkal jsem: „Pane, já v žádném případě. Takový výlupek? Vždyť poznáš kolem mě mnoho lepších! Zbožnějších! Se mnou nepočítej.“

Naopak jsem více zvažoval manželství, protože jsem měl krásný vzor ve svojí mamince a tatínkovi a viděl jsem, jak oni nádherně žijí, a říkal jsem si, že to bude i moje cesta. Ale ten hlas se ke mně stále vracel. Pořád jsem přemýšlel, jakým způsobem to se mnou Pán Bůh myslí. Když jsem byl asi v osmé třídě, tak u nás ve farnosti bylo svaté jsme zůstali tak na hodinu v kostele a modlili jsme se spolu. Za tmy, při svíčkách. A já si vzpomínám, že při té adoraci jsem se cítil krásně a zase jsem cítil jakoby od Pána Ježíše: „To je to, co bych chtěl v životě dělat. Co mě naplňuje, v čem jsem nesmírně šťastný.“ Věřím, že ty adorace mně pomohly k tomu, abych se jednou stal knězem. Dnes můžu říct, že jsem ohromně šťastným knězem. Kdybych se měl znovu rozhodovat, tak se rozhodnu úplně stejně.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho požehnání ve službě.

PTAL SE ZBYNĚK PAVIENSKÝ

Foto: Archiv o. Karla Hořáka

BOURAČKA NA HŘBITOVĚ

Čerstvých osmnáct, čerstvý řidičák. Jsou dušičky, a zatímco naši odpoledne jeli na hroby, já vyrazil do města vyzvednout řidičák. Vrátil jsem se večerním autobusem. A měl jsem hroznou chuť na svou první samostatnou jízdu s řidičákem v kapse.

„Nenabourej mi to!“ zamručel táta po mém hereckém koncertě, jak bych rád dojel na hřbitov do vedlejší vesnice pomodlit se za prababičku a splnit podmínky odpustků. Napovídal jsem mu, že bych to asi zvládl na kole, ale je tam dušičkové počasí, trochu kašlu a navíc mám tolik učení a tak málo času. A když už mám ten řidičák, dalo by se to stihnout bez újmy na zdraví.

„Kecal jsi,“ ozve se nepřijemně pravdivý hlas svědomí, když vyjídám z naší zahrady. „Jenom trochu.“ chci ho umlčet a užít si svou jízdu. Marně: „Lhal jsi tátovi. Nic do školy nemáš a nekašleš!“

U hřbitova plno aut, davy lidí, poslední místo na parkování. Spěchám k našemu hrobu a mám blbou náladu. Zas tak moc jsem nelhal, je přece hnusně a koncem srpna jsem měl trochu rýmu. Nevnímám, jak je hřbitov plný svíček dnes veselejší než po zbytek roku. Jsem našťavaný, protože ten nepřijemný hlas má pravdu. „Až tu budeš ležet, už nic neokecáš,“ pokračuje u hrobu.

Modlím se za prababičku a prosím o přímluvu, abych dokázal žít pravdivě jako ona. Za komunistů měla peklo, zavřeli jí manžela a šikanovali ji, aby se s ním rozvedla. Nikdy neuhnula, nelhala, měla prostě ráda pravdu, i když se jí žilo hůř.

Ode dneška jen pravda a nic než pravda, dělám životní rozhodnutí, když sedám

autem v noci. Blbec!“ Svítím mobilem na limuzínu a zjišťuju, kde jsem ji nabral. „Neřeš to, zdrhej, nebyla to zas taková šlupka, je to boháč, nevykrváčí opravou...“ Poslechnu a sedám za volant. V tom se mi vybaví prababička. A tak parkuju, lezu z auta a čekám, až přijde majitel tukulého fára.

„Coulu jsem z parkoviště a trochu jsem vás bouchl.“ Stojím před majitelem pohřební služby s pověstí místního mafiana. Obličej se mu křiví bolestí: „Jen to ne. To nemůže být pravda, víš, kolik stojí hodina v servisu u takové káry? Tos nemohl dát pozor?“ Vyděšeně skenuje baterkou každý čtvereční centimetr svého miláčka, a když najde promáčklinu na blatníku, je jasné, že mě zabije. Měl jsem radši zdrhnout, napadá mě a už se skoro těším, že se za chvíli uvidím s prababičkou.

„Já tě znám,“ změnil se mu náhle výraz ve tváři. „Neministrantuješ na pohřbech?“ „Někdy,“ smíruiji se s prozrazením své identity. Chvilí na sebe civíme a v jeho očích se pomalu objevuje něco, co bych tam nečekal. Soucit. „Tak víš co? Za to, že ses neujel, čekal tu a férově se přiznal, necháme to být. Já mám dobrou havarijní pojistku, tak to vezmu na sebe. A teď mi zmiz z očí, než si to rozmyslím!“

Díky, prababičko, žít a říkat pravdu je trochu těžší než uhýbat a zdrhat, ale zase budu moc dobře spát. Ještě mě čeká přiznání tátovi, ale když mě nezabil místní mafian, snad mě za prababičkou nepošle ani vlastní otec. Blbá nálada je pryč a v mém srdci je najednou radostný klid jako na rozzářeném hřbitově o dušičkách.

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

Díky tomu můžeme žít ve svobodné zemi a v době míru. V tento den si připomínáme Československé legionáře, celý československý odboj, tedy zahraniční i domácí, ale i naše novodobé válečné veterány, kteří padli v zahraničních misích.

Zároveň 11. listopadu probíhají na mnoha místech v naší zemi pietní akce, bohoslužby za padlé vojáky a za mír či slavnostní ceremoniály v řadách armády.

Mj. je 11. listopad dnem, kterým si připomínáme, že svoboda a mír jsou velmi křehké dary a i my pro ně musíme také něco udělat, třeba jít k volbám a volit podle svého nejlepšího úsudku.

Zvláště my, křesťané, se musíme modlit za mír a svobodu v naší zemi i za naše politiky – senátory, poslance, ministry, dokonce i za pana premiéra a pana prezidenta. Všichni tyto lidé mají ve svých rukou velkou zodpovědnost a je třeba, abychom jim vyprošovali vedení Božím duchem a požehnání.

A co ty můžeš udělat pro svobodu? Jako ministrant zůstaň věrný Pánu a pomáhej ve svém okolí. Buď pohotový ke službě Evangelia a ke službě svým bližním, zajímej se o historii své země, o její budoucí směřování a vytrvej v modlitbě. Semper Fidelis! (Buď vždy věrný!)

Petr Steinbauer, spolubratr v ministrantské službě